

September Makedoonias (Margaret Sarv)

Üks asi on ikka viimased kaksteist aastat kindel olnud – esimese septembri veedan mustas seelikus Vanalinnas. Seekord jälitas mind aga salakaval eelaimdus, et sel korral läheb asi teisiti. Kui ma esimese septembri hommikul ärkasin Kavadarci nimelises külas kõrguva kortermaja ülemisel korrusel, hakkas mulle kohale jõudma, et Vanalinn jääb täna veidi kaugemale. Veel palju muud jäi kaugemale. Kuid palju oli äkitselt lähedal. Päike, mis muidu nii kõrgel, oli mägedes jalutades peaaegu käegakatsutav. Viinamarjad plaanitsesid ülestõusu ja olid oma väed koondanud kõikjale linna ümbrusesse. Alanud oli september Makedoonias. Kuidas seda siis kokku võtta? Märksõnadena on kummitama jäänud segadus, veider kohv, "Le-le", tabla ja seiklus. Nagu õigele seiklusele kohane, ei ole kõik lust ja lillepidu. On ka kõike muud. Mis teebki kogu kogemuse huvitavaks ja väärtuslikuks. Ma ei hakka siin selgitama, mis me täpselt tegime, kus olime, sest see võtaks terve igaviku. Iga päev oli midagi uut, huvitavat. Võimalusi sadas aina sülle, kui oskasid näha neid ringi lendamas. Tuleb ise küsida, uurida, avastada ja julgeda.

Ühel päeval, kui rohisime oma pisifarmi püüdis meile üks kena vanadaam, kes töötas oma sõprade-sugulastega meie vastas asuval põllul, miskit meile selgeks teha. Kuid kahest makedoonia keele tunnist ei olnud piisavalt veel külge jäänud, et tema juttu mõista. Jätkasime oma töödega. Üks hetk otsustasime, et on aeg väikeseks puhkuseks. Siis aga märkasime, et puu otsa on ilmunud salapärane korv. Tuli välja, et daam ja tema abilised olid meile jätnud hunniku maitsvaid kodutoite, koos pikniku tekiga. Teinekord haaras meid sama seltskond oma traktorile, viis enda koju, kus nad meid söötsid-jootsid ja lõunauinakule püüdsid panna. Ja selline külalislahkus ei olnud mitte ebatavaline Makedoonias ja ümberkaudsetes riikides.

Reisisime palju ringi. Iga nädalavahetus käisime kuskil lähemal (ehk kuni nelja-tunnise sõidu kaugusel). Ning reisi lõpupäevil võtsime ette pikema sõidu, mille jooksul külastasime Albaaniat, Montenegrot ja Bosniat. Reisisime kogu aeg hääletades, niisiis saime seiklemist palju lubada.

Lõpuks määrab iga vabatahtlik ise, milline tema kogemus on. Kõik on võimalik, tuleb ainult julge ja ettevõtlik olla.

Mina jäin väga rahule. Ja usun, et igaüks, kes püüab näha asjade positiivset külge, suudab kohandada end vastavalt olukorrale ja kujundada oma kogemus just temale sobivaks!

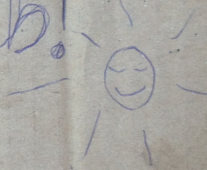

Pracowa mioru mioru!!
Ce miora ydab!

500g